

Arrest

**nr. 150 452 van 5 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 juni 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 16 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 27 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 14/10/1993 in Datsjoe-Borzoy (Tsjetsjenië). Samen met uw moeder, U.(...) T.(...) (O.V. 6.833.133), verblijft u in België.

Ter staving van uw eerste asielaanvraag haalde u het volgende aan:

"In 1999 of 2000 werd uw vader, E.(...) S.(...), vermoord door onbekenden. De broer van uw vader, uw oom M.(...) S.(...) (uw vader droeg de familienaam van zijn moeder), werd in 2001 meegenomen door leden van de Russische autoriteiten, waarna hij spoorloos verdween. Van uw moeder vernam u dat uw vader en zijn broer vervolgd werden door de autoriteiten, omdat zij de Tsjetsjeense rebellen geholpen zouden hebben.

Op 14/10/2008, toen u verjaarde en zich 's avonds samen met uw vrienden op straat in de wijk Bogatir in Grozny bevond, werd u meegenomen door twee gemaskerde onbekenden gekleed in militair uniform. Ze brachten u naar een onbekende plaats, waar u werd vastgebonden in een kelder. Ze beschuldigden u ervan de rebellen te helpen. Ze zeiden dat uw vader en oom de rebellen hadden geholpen en dat u in hun voetsporen trad. Ze eisten dat u zou bekennen betrokken te zijn bij de rebellen. U werd ernstig geslagen en gefolterd. Uw vrienden hadden inmiddels uw moeder verteld dat u werd meegenomen. Uw moeder en vrienden verklaarden hierna aan de politie wat er gebeurd was en uw moeder schakelde familieleden en kennissen in om te weten te komen waarheen uw belagers u hadden gebracht. Omwille van de folteringën raakte u tijdens uw vasthouding bewusteloos. Toen u terug bijkwam, bevond u zich op de Moskovskayastraat in Grozny waar uw ontvoerders u hadden gedropt. Het bleek 16/10/2008 te zijn. U nam een taxi naar huis, waar u uw moeder terug zag die u meteen naar het ziekenhuis bracht, waar u verzorgd werd aan uw verwondingen. Hierna bracht uw moeder u diezelfde dag naar uw grootmoeder in Tsjervljonnoye (Tsjetsjenië). U keerde niet meer terug naar uw woning in Grozny, waar u samen met uw moeder woonde, maar verbleef bij uw grootmoeder in Tsjervljonnoye en bij uw vrienden, die eveneens in Grozny woonden. Intussen regelde uw moeder uw vlucht uit het land. Zo regelde zij dat aan u eind 2008 of begin 2009 een Russisch internationaal reispaspoort werd uitgereikt waarmee u het land kon verlaten. Op 6/02/2009 vluchtte u vervolgens naar Polen, waar u een eerste asielaanvraag indiende. U doorliep er echter de asielprocedure niet en verbleef er bij kennissen. Kort na uw aankomst in Polen, midden februari 2009, vernam u van uw moeder, die nog in Grozny verbleef, dat onbekenden, gekleed in militair uniform bij jullie thuis waren langsgesproken en er een huiszoeking hadden uitgevoerd, omdat zij op zoek waren naar u.

Na verloop van tijd besloot u dat u in Polen niet meer wilde blijven, omdat u uw moeder miste. U zette uw asielprocedure in Polen stop en keerde begin oktober 2009 terug naar Grozny waar u bij uw moeder ging wonen. In december 2009 werden u en uw moeder gedwongen te verhuizen naar Gikalo (Tsjetsjenië), omdat jullie woning in Grozny plaats moest maken voor nieuwbouwprojecten.

Op 31/12/2010 vierde u Nieuwjaar met uw vrienden in Grozny. Toen u de volgende dag, op 1/01/2011, opnieuw thuis kwam, vertelde uw moeder dat zij de avond voordien opnieuw bezocht werd door onbekenden in militair uniform die op zoek waren naar u. Diezelfde dag ging u opnieuw naar uw grootmoeder in Tsjervljonnoye. U verbleef afwisselend bij uw grootmoeder in Tsjervljonnoye en uw vrienden in Grozny. Uw moeder werd in januari 2011 nog enkele keren bezocht door de onbekenden die op zoek waren naar u. Intussen regelde zij voor u een nieuw internationaal paspoort, dat werd uitgereikt op 4/02/2011. Eind februari 2011 reisde u weer naar Polen, waar u opnieuw een asielaanvraag indiende. Wederom doorliep u uw asielprocedure in Polen niet, maar reisde u de volgende dag door tot in België, waar u aankwam op 6/03/2011. Na uw tweede vlucht uit uw herkomstland werd uw moeder nogmaals bezocht door uw belagers. Ze besloot dat ze in Tsjetsjenië niet meer veilig was en besloot u te vervoegen in België, waar zij aankwam in mei of juni 2011. Op 22/06/2011 diende uw moeder een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 26/08/2011 werd haar een bijlage 26 quater, weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, betekend, omdat Polen verantwoordelijk werd bevonden voor de behandeling van haar asielaanvraag, aangezien zij eveneens via Polen was gereisd waar zij bij haar doorreis een asielaanvraag had ingediend. U noch uw moeder keerden terug naar Polen. Op 7/03/2013 dienden uw moeder en u, die inmiddels meerderjarig was geworden, respectievelijk een tweede en eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties."

Het Commissariaat-generaal sloot op 25/04/2013 jullie asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 23/08/2013 bevestigd.

Op 17/07/2015 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in. U verwees hierbij naar twee convocaties die de reden zouden bevestigen waarom u niet naar de Russische Federatie kan terugkeren. U vreest bij terugkeer spoorloos te verdwijnen en/of vermoord te worden. De convocaties zijn enkel een middel op u op te pakken.

Ter staving van uw huidige tweede asielaanvraag legde u twee convocaties d.d. 15/01/2015 en 11/05/2015 voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit de schriftelijke vragenlijst die u invulde ter staving van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u zich beperkt tot een verwijzing naar de asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet zonder hieromtrent bijkomende inhoudelijke verklaringen af te leggen. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met onbekende medewerkers van de ordediensten, die u ervan beschuldigen bij de rebellen betrokken te zijn net zoals uw overleden vader en vermiste oom (1e AA). U verwees als nieuw element in het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag naar de door u voorgelegde convocaties die aantonen dat u niet kan terugkeren naar de Russische Federatie. Deze oproepingen zijn een middel om u te arresteren en u vreest spoorloos te verdwijnen en/of vermoord te worden (2e AA schriftelijke vragenlijst pt.1.1, 1.2, 3.1, 5.1, 5.2).

Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze vaststelling was gebaseerd op uw gedrag dat niet in overeenstemming kon gebracht worden met uw verklaarde vrees voor de autoriteiten; U keerde vrijwillig terug naar uw herkomstland en u vroeg tot twee keer toe een Russisch internationaal paspoort aan dat u telkens werd uitgereikt. Verder bleef u onaannemelijk vaag en toonde u een gebrek aan interesse aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Ten slotte was uw moeder in haar onderlinge verklaringen niet eenduidig over uw verblijfplaats na uw terugkeer uit Polen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing en u ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Wat betreft de door u voorgelegde convocaties d.d. 15/01/2015 en 11/05/2015, moet opgemerkt worden dat gelet op de relatieve bewijskracht van dergelijke documenten (uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus dergelijke, meestal vervalste stukken, makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling), en afgewogen tegen het geheel van de gedane vaststellingen in het kader van de geloofwaardigheidsanalyse van uw asielrelaas (zie beslissing vorige asielaanvraag), deze nieuwe documenten niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Eveneens kan opgemerkt worden dat in uw voorgaande asielprocedure vaststellingen werden gedaan die de geloofwaardigheid van gelijkaardige documenten ondermijnde. De bewijswaarde van de huidige voorgelegde documenten wordt bovendien verder ondermijnd door een aantal formele gebreken. Zo ontbreekt op beide convocaties op de hiertoe voorziene plaats telkens de handtekening van de rechercheur die de convocatie zou hebben opgemaakt, is het telefoonnummer niet ingevuld dat

u zou moeten bellen in geval u niet op de convocatie zou kunnen ingaan en ontbreekt de stempel in de linkerbovenhoek met de gegevens van de uitreikingsinstantie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures alle werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. U diende verschillende aanvragen tot machtiging van verblijf in overeenkomstig artikel 9ter die respectievelijk op 23/08/2011, op 3/06/2013, op 10/04/2014 en op 12/05/2014 geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken. U diende daarnaast ook nog een machtiging tot verblijf in overeenkomstig artikel 9bis die op 25/02/2015 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn middel(en), afgeleid uit de schending van "het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de

erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955; Manifeste beoordelingsfout” en van “de artikelen 48/1 en 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...)”, formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 ; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond is omdat ze volgens het Commissariaat Generaal geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar Verzoekende partij diens vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst.

Schending van de artikelen 48/2 en 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006 Dat artikel 48/2 van voormelde Wet stelt dat ‘ Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden’

Dat artikel 48/3 uiteenzet onder welke voorwaarden de vluchtelingenstatus kan worden toegekend;

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

(...)

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven. De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

1. Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven actueel in gevaar is in zijn land van herkomst. Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. In de bestreden beslissing stelt men dat de stukken die verzoeker voorlegt niet kunnen weerhouden worden als nieuw element omdat deze niet als geloofwaardig kunnen weerhouden worden. Deze visie is evenwel een niet conforme omzetting van sommige bepalingen uit de kwalificatierichtlijn: het intern vluchtalternatief, actoren van vervolging en andere. De inhoudelijke filter is niet correct gehanteerd conform de procedurerichtlijn, m.n. nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergroten dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt (artikel 32.4 Procedurerichtlijn). Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Er is geen rekening gehouden met de bewijzen. Dat in Tsjetsjenië er niet altijd te werk gegaan word volgens het Russische wetboek van strafvordering. Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald verzoekers rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt wanneer deze stelt dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het art. 48/4 Vw.

2.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder geenszins op een afdoende manier de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aan een grondig onderzoek naar authenticiteit heeft onderworpen en geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet als een nieuw bewijs kan gelden van verzoekers vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land minstens als een bewijs kan gelden van een ernstig risico in hoofde van verzoeker op reële schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen. Dat er duidelijk sprake is van schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder immers gehouden was grondig te motiveren waarom het door verzoekers overlegde niet kon weerhouden worden als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land. Dat de weigeringsbeslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, niet afdoende gemotiveerd is en derhalve in strijd is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald met verzoekers rechten van verdediging, met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt, wanneer deze stelt dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht dat er, wat verzoeker betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in het art. 48/4 Vw.

3. *Dat geenszins het door verzoeker neergelegde nieuwe bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds in zijn land in gevaar is, aan een grondig onderzoek werd onderworpen. Er werden oproepingsbrieven in origineel voorgelegd. De documenten zijn authentiek. Het feit dat men niet in Tsjetsjenië tewerkgaat als voorzien in het Wetboek van Strafvordering toont juist aan dat verzoeker een vernederende behandeling wacht bij dienst ontvangst. Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom de nieuwe stukken niet als een "nieuw element" kan worden beschouwd. Dat door verweerder werd nagelaten enig onderzoek in te stellen teneinde de authenticiteit en de geloofwaardigheid en waarachtigheid op een objectieve manier na te gaan door vraagstelling aan de kandidaat vluchteling. De twee oproepingen toch belangrijke documenten en een element die de kans op vervolging aantoont werden niet onderzocht. Terwijl dit een beoordelingsbevoegdheid is die het CGVS dient te hanteren reden waarom het verzoek diende in overweging diende genomen.*

4.

Dat tenslotte dient vastgesteld te worden dat verweerder in de weigeringsbeslissing stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48 van de wet van 15 december 1980. Dat verwerende partij zelf dikwijls stelt in beslissingen dat de Russische overheidsdiensten niet correct zijn dat de motivatie van de weigeringsbeslissing in se tegenstrijdigheden bevat. Er kan verwezen worden vooreerst naar het eigen standpunt van het CGVS. De situatie in Tsjetsjenië blijft complex, er komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Er kan ook verwezen worden naar standpunt UNHCR in het Duits van 7 april '09 "Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien". Er is in principe geen BVA (= binnenlands vluchtalternatief) aanwezig, noch in Tsjetsjenië, noch elders in Rusland. In bepaalde gevallen moet subsidiaire bescherming worden onderzocht en enkel vrijwillige terugkeer kan. Dat er duidelijk sprake is van schending is van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de artikelen 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst. Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling

aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij/zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (CG nr. 1312042Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 108 535 van 23 augustus 2013 werd onder andere vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden relaas en vervolgingsfeiten van zijn eerste asielaanvraag. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3°*

en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6. In de bestreden beslissing wordt vooreerst het volgende overwogen: *“Uit de schriftelijke vragenlijst die u invulde ter staving van uw huidige asielaanvraag blijkt dat u zich beperkt tot een verwijzing naar de asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet zonder hieromtrent bijkomende inhoudelijke verklaringen af te leggen. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met onbekende medewerkers van de ordediensten, die u ervan beschuldigen bij de rebellen betrokken te zijn net zoals uw overleden vader en vermiste oom (1e AA). U verwees als nieuw element in het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag naar de door u voorgelegde convocaties die aantonen dat u niet kan terugkeren naar de Russische Federatie. Deze oproepingen zijn een middel om u te arresteren en u vrees spoorloos te verdwijnen en/of vermoord te worden (2e AA schriftelijke vragenlijst pt.1.1, 1.2, 3.1, 5.1, 5.2). Er dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze vaststelling was gebaseerd op uw gedrag dat niet in overeenstemming kon gebracht worden met uw verklaarde vrees voor de autoriteiten; U keerde vrijwillig terug naar uw herkomstland en u vroeg tot twee keer toe een Russisch internationaal paspoort aan dat u telkens werd uitgereikt. Verder bleef u onaannemelijk vaag en toonde u een gebrek aan interesse aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Ten slotte was uw moeder in haar onderlinge verklaringen niet eenduidig over uw verblijfplaats na uw terugkeer uit Polen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze weigeringsbeslissing en u ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”*

Verzoeker brengt hier niets tegen in. Hij laat die overwegingen uit de bestreden beslissing geheel ongemoeid en onderneemt in zijn verzoekschrift -waarin hij zich beperkt tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek- geen poging om er een ander licht op te werpen. Deze pertinente motieven blijven dan ook onverminderd overeind.

2.7. In de bestreden beslissing wordt verder, met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag nieuw aangebrachte documenten, terecht het volgende opgemerkt:

“Wat betreft de door u voorgelegde convocaties d.d. 15/01/2015 en 11/05/2015, moet opgemerkt worden dat gelet op de relatieve bewijskracht van dergelijke documenten (uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie van het CGVS blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus dergelijke, meestal vervalste stukken, makkelijk te verkrijgen zijn tegen betaling), en afgewogen tegen het geheel van de gedane vaststellingen in het kader van de geloofwaardigheidsanalyse van uw asielrelaas (zie beslissing vorige asielaanvraag), deze nieuwe documenten niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. Eveneens kan opgemerkt worden dat in uw voorgaande asielprocedure vaststellingen werden gedaan die de geloofwaardigheid van gelijkaardige documenten ondermijnde. De bewijswaarde van de huidige voorgelegde documenten wordt bovendien verder ondermijnd door een aantal vormelijke gebreken. Zo ontbreekt op beide convocaties op de hiertoe voorziene plaats telkens de handtekening van de rechercheur die de convocatie zou hebben opgemaakt, is het telefoonnummer niet ingevuld dat u zou moeten bellen in geval u niet op de convocatie zou kunnen ingaan en ontbreekt de stempel in de linkerbovenhoek met de gegevens van de uitreikingsinstantie.”

Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze motieven met concrete en valabele argumenten, doch hij beperkt zich louter tot het beknopt aanhalen van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en allerm minst ernstige wijze oppert, heeft de commissaris-generaal de door hem bij onderhavige asielaanvraag neergelegde convocaties d.d. 15 januari 2015 en 11 mei 2015 wel degelijk aan een onderzoek onderworpen en zijn bevindingen hieromtrent omstandig gemotiveerd, zo blijkt uit voormelde geciteerde overwegingen uit de bestreden beslissing. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt echter deze pertinente bevindingen, en onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging, waardoor deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 108 535 van 23 augustus 2013 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. De Raad wijst er voorts op dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas zoals reeds vastgesteld naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag en zijn bijkomende verklaringen in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal dat deze stukken in het licht van de informatie waarover hij beschikt een aantal vormelijke gebreken vertonen, vaststellingen die door verzoeker (met o.a. de zeer algemene en niet of weinig ernstige opmerking dat *“men niet in Tsjetsjenië tewerkgaat als voorzien in het Wetboek van Strafvordering”*) niet worden ontkracht of weerlegd, en gezien de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus dergelijke, meestal vervalste stukken makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Aan de neergelegde convocaties kan immers geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

2.8. Verzoeker verwijst voorts zeer kort naar de hedendaagse situatie en misbruiken in zijn land van herkomst. Hij toont echter niet *in concreto* aan dat de situatie in Tsjetsjenië van dien aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit zou blijken.

2.9. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een

loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.10. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het veelvuldig aanhalen van door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, zonder evenwel in het minst te verduidelijken/uiteen te zetten op welke wijze deze door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan omdat hij verzoeker niet heeft gehoord kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS